

EL BATALL

Butlletí del GEA Esquelles Núm. 172 · Desembre 2023

Calendari d'activitats 2024

3-4 de febrer: Aplec de Santa Brígida
9 de març: Celebració Aniversari del Grup i Assemblea Anual de Socis i sòcies
12 de maig: Marxa de les Ermites
29 de juny: Ruta pels Pirineus
20 de juliol: Ruta Nocturna
20 d'octubre: La Clàssica
17 de novembre: Camí de Ronda
22 de desembre: Portada del Pessebre

Edita:

Grup Excursionista Amerenc Esquelles
Plaça del Monestir, 5 (Can Boles)
17170 AMER – (Girona)
esquelles@hotmail.com
www.esquelles.cat
www.facebook.com/esquelles.amer · Twitter: @esquelles

Col·labora:

Consell redactor:
Narcís Junqueras, Jordi Rabionet i Miquel Sánchez

Disseny i maquetació: Adriana Fontàs

Correcció de textos:
Servei Comarcal de Català de la Selva

El consell redactor no es fa responsable de les opinions que s'expressen en els escrits.

Foto portada: Theodor Ciprian - Scarisoara, Romania

Foto contra: Josep Fontàs - Sortida camí de ronda

Índex

Editorial.....3

La junta informa

Reconeixement de La Generalitat al GEAE.....4

Breus.....5

L'ovella negra

L'aplec de Santa Brígida i els gossos.....5

Activitats 2023

La Matada. Sadernes-Bassegoda-Sadernes6

Esquellactius

Un dia per tots quatre. Travessa Núria-Thuès7

Pic dels Tres consellers (3.039m).....8

Porta del Cel 2023.....10

Com pugen!

Excursió a la Pica d'Estats.....12

Escalada

Cingles de Sant Roc.....14

Col·laboracions

L'emblemàtic Midi, un clàssic del Pirineu.....17

Sortides de l'empresa Hipra22

Complint somnis.....24

Entre el blanc i el negre26

Batalletes

Batalletes d'estiu: els campaments.....27

Tonteries de la història

La Marxa de la sal.....30

En el record...

Comiat d'en Raül, un bon amic.....32

Sona una esquella

Torneig internacional de llançament d'espardenyas.....34

Com cada any el desembre, ens acosta Nadal. I, com diu la dita, amb passos de pardal arriba la nova edició del Batall. Abans de Santa Llúcia, Nadal, Sant Esteve, de cap d'Any i de l'arribada del Batall, però, hi ha una data senyalada: el dia 11 de desembre, Dia Internacional de les Muntanyes.

Foto de Ferran Rabionet

Així ho va aprovar l'Organització de les Nacions Unides el 2003, amb l'objectiu de ressaltar la importància del desenvolupament sostenible de les muntanyes, establint un cada cop més imprescindible equilibri entre el desenvolupament de l'activitat humana, la nostra vida, amb l'ecosistema que fa de cada muntanya un espai únic a preservar. Aquesta veritat incontestable és un dels valors que propugna l'excursionisme català des dels seus orígens, i és un valor fundacional d'aquesta entitat des de fa més de 5 dècades. Ens estimem les muntanyes. Potser de forma inconscient. Potser de forma natural en la nostra essència com a poble. Perquè com deia el poeta Joan Maragall, què és Catalunya sinó un grup de muntanyes que se'n va anar a veure el mar? Sigui com sigui, el fet és que de ben segur per la majoria d'Esquelles, cada dia és el Dia Internacional de la Muntanya, conscients que per admirar-la, recórrer els seus camins i corriols, descobrir els seus prats i refrescar-se en les seves fonts cal fer-ho amb l'estima, respecte i amor que la muntanya ens reclama. Cada dia. Però especialment ara, que la sequera que no sembla tenir fi, despulla uns cims que per aquestes dates estarien vestits de gala per rebre l'any nou vestits de blanc. La fi de la sequera és, sens dubte, un dels nostres desitjos per l'any vinent, i un dels nostres propòsits serà seguir practicant l'excursionisme com a forma d'estimar i respectar la muntanya.

Aquest amor cap a la muntanya és el que podreu trobar en aquesta nova edició del Batall. Esperem que gaudiu de les històries que contenen aquestes pàgines, tal com els seus escriptors van gaudir protagonitzant-les. Un cop més, ha estat un plaer poder col·laborar en la redacció d'aquesta nova edició del batall. No podríem acabar aquest editorial sense agrair la feina de la Noemí i l'Adriana Fontàs, així com la de tots els col·laboradors d'aquesta edició.

Que passeu un bon Nadal i que el 2024 que aviat començarem, sigui un any ple d'excursions i, sobretot, de l'aigua i la neu que tant necessiten les nostres muntanyes i rius. Ens retrobarem en la propera nova edició del Batall i pels camins i corriols del nostre país.

Lo que un segle bastí, l'altre ho aterra
mes resta sempre el monument de Déu;
i la tempesta, el torb, l'odi i la guerra
al Canigó no el tiraran a terra,
no esbrancaran l'altívol Pirineu.
Jacint Verdaguer, Canigó (1886)

Si voleu rebre la revista en format digital, entreu a la web o envieu-nos un correu a:
revistaelbatall@gmail.com

El Batall 172

Desembre 2023

Reconeixement de La Generalitat al Grup Excursionista Amerenc Esquelles amb motiu del 50è Aniversari

Carme Casacuberta

La primavera passada, i també a principis del mes de setembre, vam rebre una trucada de la Secretaria General de l'Esport en què ens feien saber que a finals d'octubre s'entregarien uns premis a les entitats que celebraven els seus 50, 75, 100 o més anys d'història.

Així doncs, vam rebre un correu on se'ns demanava tot un seguit d'informació: logotip, fotos, algun vídeo, nom de qui recolliria el guardó, nom de les persones acompanyants, etc.; vam fer una reunió per preparar-ho tot i enviar-ho. Entre les sis persones assistents una havia de ser un/a noi/a amb la samarreta de l'entitat. Vam acordar que la persona que recolliria el guardó seria un dels fundadors del Grup, en Josep Fontàs, i la noia, la Mariona Samblàs.

Així doncs, el propassat dia **30 d'octubre** tots sis representants ens dirigim cap a l'INEF de Barcelona, on tindrà lloc l'acte. Com que no s'havia fet mai, i era retransmès en directe per TV3, hi havia molt protocol. Era presidit pel president de la Generalitat, Pere Aragonès, i d'altres personalitats.

L'acte va començar amb unes imatges explicades per l'actriu Sílvia Bel sobre com s'havia fabricat el guardó i el taller on es va fer. Tot seguit la periodista Marta Carreras va presentar la secretària general de l'Esport i Anna Caula va fer un breu parlament; a continuació van intervenir les persones encarregades de fer el lliurament, entre les quals hi va haver la Laia Sanz.

I van anar cridant les moltes entitats que enguany celebraven el seu aniversari, amb imatges que passaven molt ràpidament. De les 20 imatges que ens van demanar només en van passar una de Santa

Lena de la Marxa de les Ermites. Un tenor va cantar el "Nessum dorma", molt escaient per a aquell moment tan emotiu.

Tot seguit el president va prendre la paraula per ressaltar la importància de les més de 20.000 entitats esportives diverses amb què compta el país en pobles, viles i ciutats. Va felicitar totes les entitats guardonades per la seva tasca de difusió de Catalunya.

La vetllada va finalitzar amb una batucada espectacular amb imatges i so. Després, fotos per al record en el Photocall, i un variat aperitiu, abans del retorn cap a Amer.

AMUNT I ENDAVANT! ●

El Batall 172

Desembre 2023

Breus

Nous i noves sòcies

Rubén Carrasco Cano 1036

Albert Serrat Torrent 1037

Nova web!

Doncs sí, tenim nova pàgina web, amb domini .cat! Aquí el nou enllaç per accedir-hi

www.esquelles.cat

Targes federatives 2024

Ja podeu fer la sol·licitud! Només heu d'entrar a la nova web: www.esquelles.cat i allà trobareu tota la informació necessària, amb el formulari per fer la sol·licitud.

Estrella de Santa Brígida

Un any més, del 24 de desembre al 5 de gener romandrà encesa l'estrella de l'ermita de Santa Brígida per tal de guiar els tres Reis Mags d'Orient fins a la nostra vila.

L'aplec de Santa Brígida i els gossos

En Damià de la Costa, l'avi d'en Martí

A mesura que ens acostem al pròxim aplec voldria fer un recordatori del passat aplec.

Jo no havia visat mai tants gossos i em temo que si això segueix a aquest ritme d'aquí a un temps es dirà l'aplec dels gossos. Els amos o propietaris d'aquests animals han anat tots a la mateixa escola: "El meu no fa res"; "passi, passi, que no fa res"... I no fa res fins que un dia sí que fa, i si no pregunteu-l'hi a en Martí!

I després surt el mur de les lamentacions: "Això no havia passat mai", "és la primera vegada", "no sé què li ha passat", "perdó i més perdó", "tranquil, que està vacunat", etc. Però qui s'ha emportat la mossegada, fotut!

En Martí i el seu germà baixaven saltant de pedra en pedra pel corriol quan de cop un gos se li planta a la cintura. Jo no sé què va ser pitjor, si la mossegada o l'espant!

Aquest fet em va fer alterar els plans; el dinar no va ser el dinar de l'aplec, sinó un dinar descafeïnat.

Jo em pregunto si seria possible un aplec com els d'abans, és a dir un aplec sense gossos; jo almenys no els trobaria a faltar.

En Martí segurament pujarà moltes més vegades a Santa Brígida, però estic segur que per més anys que passin, quan passi per aquell punt del camí recordarà que una vegada quan tenia 11 anys un gos el va mossegar.

PD: fa 15 anys em van dir "no fa res", però jo em vaig emportar una mossegada! ●

La Matada. Sadernes-Bassegoda- Sadernes

Marta Domper i Júlia Forn

El diumenge 24 de setembre del 2023, un grup d'onze excursionistes es van calçar les botes de muntanya, es van carregar les motxilles a l'esquena i van agafar els bastons per fer el Puig de Bassegoda (1.373 m), cim entre els municipis de Montagut i Oix (Garrotxa) i Albanyà (Alt Empordà). Aquest cim forma part del repte de la FEEC dels "100 cims de Catalunya".

La ruta, batejada com "la Matada", va començar a les vuit del matí a Sadernes, anant en direcció a Sant Aniol d'Aguja, però uns metres abans d'arribar-hi la ruta es va desviar per agafar el camí cap al cim a assolir. Aquest camí era llarg, força ombrívol, pedregós i amb un fort pendent progressiu, el qual va finalitzar en una grimpada amb cadenes per acabar de donar el caire d'aventura a la sortida. La baixada es va fer pel vessant oposat al de pujada; així va esdevenir un itinerari circular amb un total de 22 km i un desnivell positiu acumulat de 1.150 m.

El bon temps va permetre gaudir d'unes vistes espectaculars, en què destaven el massís del Canigó, el golf de Roses, la Mare de Déu del Mont, l'estany de Banyoles i pobles com Maçanet de Cabrenys.

Unes set hores llargues compartides amb els Esquelles d'Amer i embolcallades de bon ambient, companyonia, aprenentatge i senderisme.

Salut i muntanya! ●

El Batall 172

Desembre 2023

Un dia per tots quatre. Travessa Núria-Thuès

Carolina Fontàs, Paco, Aniol i Mariona Samblàs

Quan el sol ja despunta a les muntanyes sobre Núria comencem la forta pujada cap al coll de Noucreus. El cremallera ens queden lluny, ja no val la pena tornar enrere. Tenim un cel blau radiant, per tant, tot un dia per davant per a nosaltres.

Després de reposar una petita estona a Noucreus, gaudint d'unes esplèndides vistes, carreguem les motxilles i anem cap avall. La baixada cap a Thuès és molt bonica. Els llacs de Carançà a tocar de la mà: l'estany Blau, l'estany Negre i l'estany de les Truites. Fa calor i tenim ganes de banyar-nos, però no ho fem, perquè el camí és llarg i no podem perdre temps.

Passats els llacs, travessem uns prats amb una herba alta i ben seca. Els ramats de vaques s'hi ajeuen tranquil·lament. De fons, sentim la remor de l'aigua del rierol, que ens acompanya tot el camí.

Arribem al refugi de Ras de Carançà, on aprofitem per dinar en una ombra i per omplir les cantimplors d'aigua potable.

Seguim baixant i ens endinsem en un bosc de faigs. Tenim la sensació que no acabem d'arribar mai a les gorges de Carançà. Tinc un "dejà-vu". Recordo l'experiència viscuda amb el grup Esquelles de la Travessa Vall Ter – Thuès, on ens va costar molt veure el final de la ruta. Ara fa més de 20 anys d'aquella feta.

Quan arribem a les passarel·les i ponts penjats comença l'aventura! La veritat és que ens alleugen de la monotonia de la baixada. La ruta segueix per un camí excavat a la roca en una impressionant cinglera. Hi posem tots els sentits!

Cap al final del torrent els peus ens demanen una remullada que agraïm de bon gust.

Per a fer aquesta caminada cal preveure bé la logística per al transport de tornada.

Nosaltres vam poder agafar el bus que passa per Thuès - Entre-Valls fins a Puigcerdà, però se'ns va escapar l'últim tren cap a Ribes de Freser. Sort de tenir un mòbil amb bateria per poder pagar la bona voluntat d'un taxista acostumat a fer aquest trajecte.

L'aventura va durar 17 hores des que vam sortir de casa a les 5 de la matinada fins que hi vam tornar a les 10 del vespre. Vam fer 26 km, 1.000 m de desnivell i un total de 8 h efectives. ●

Pic dels Tres consellers (3.039m). Per l'Aresta Ferbos

Jordi Sidera

S'acaben les vacances, unes vacances molt ben aprofitades: piscina, platja, i un viatge a Astúries, però encara queda el cap de setmana, i l'aprofitarem al màxim, ens queda pendent una bona escalada...

18 agost

Sortim divendres a mitja tarda, i després de conduir unes quatre hores arribem a Ainsa. Encara fa molta calor, però almenys comença a canviar el paisatge. Creuem el túnel de Bielsa, i baixem per la part francesa tot passant pel poble d'Aragnouet; aquí ja ens desviem a l'esquerra, pujant per una carretera molt estreta de catorze quilòmetres que ens porta fins a la presa de Cap de Long, on dormirem aquesta nit.

És la segona vegada que visito aquest indret, i torno a sentir una cosa molt especial, l'entorn em deixa fascinat: davant nostre, un llac enorme amb l'aigua cristal·lina, muntanyes que superen els tres mil metres d'altura, arestes que culminen als cims més alts, vies clàssiques d'escalada, molta roca en general, un paradís alpí per als escaladors.

Estirem una mica les cames, i observem el nostre objectiu de

demà, l'aresta Ferbos, quatre-cents metres d'escalada que culminen al cim dels Tres Consellers. Es comença a fer fosc i preparem el sopar sota un cel estrellat màgic.

19 agost

Toca el despertador, són dos quarts de sis; el cel continua ben estrellat, fa fresca, però s'està prou bé. Esmorzem, acabem de preparar les motxilles, i comencem l'aproximació cap a l'aresta amb la llum dels frontals. Creuem per sobre la presa, i agafem el camí que comença amb un fort desnivell durant uns trenta minuts, llavors es suavitza i anem seguint pel costat del llac.

Passem per sota del famós Pas du Gat, on es pot accedir caminant, i anar al llac d'Aubert, que és preciós, o pujar per la ruta normal del Néouvielle, però

El Batall 172

nosaltres continuem recte amunt, on l'única opció per pujar és escalant...

Arribem a peu de cresta. Veure sortir el sol aquí dalt, amb aquest paisatge tan alpí, em posa la pell de gallina. Damunt nostre tenim els imponents pics dels Tres Consellers i del Néouvielle.

Farem dues cordades, en Mia i la Sònia, i jo amb l'Albert i la Irene.

Comencem l'escalada dins d'una gran xemeneia, i anem avançant a l'ensamble. La roca és molt ferma, i avancem sense gaires dificultats uns cent metres, després hem de girar cap a la dreta i seguir el perfil de l'aresta, i recte amunt. L'escalada es va succeint amb passos de tercer, amb bona roca, i algun pas aeri, però de molt bon fer. Hem superat més de

mitja cresta, i arribem al pas clau de la via, on hi ha màxima dificultat, un diedre de IV+(quart grau). A primera vista impressiona una mica, però quan ens hi posem es deixa fer molt bé. La veritat és que estem gaudint moltíssim de l'escalada i l'entorn.

Anem avançant, i la dificultat va disminuint fins que, de cop, arribem al cim dels Tres Consellers, de 3.039 metres d'altura. Estem molt contents, acabem d'escalar l'aresta Ferbos, una aresta molt elegant, que et fa gaudir en tot moment, i amb unes vistes excepcionals.

Ho celebrem al cim, però encara ens queda la baixada amb algun pas delicat.

Baixem fins a la bretxa del Néouvielle, i seguim baixant per una canal inclinada que relisca una mica; molt concentrats, acabem d'arribar fins a una reunió equipada, on fem un ràpel de trenta metres. Continuem una mica més, per sortir de la zona de possibles caigudes de pedres, i, ara sí, ens traiem el material d'escalada i ens relaxem una mica.

Fa molta calor. De fet el casc està cremant, així que baixem directe al cotxe, ens hidratem, i ens banyem al llac, on quedem com nous, tot gaudint de l'escalada que hem fet! ●

Desembre 2023

Porta del Cel 2023

Òscar Térmens, David Marín, Bernat Ortiz

Fruit de les ganes de muntanya i de tornar a retrobar-nos, sortíem en David i jo en direcció a Cervera, cap al punt de trobada de pràcticament totes les sortides pirinenques. Allà havíem quedat amb l'Òscar, just davant de la comissaria dels Mossos. Un cop trobats i havent fet uns riures amb una coca-cola, agafem el cotxe en direcció a Tavascan disposats a passar-hi la nit. Arribem avançada la tarda i comencem a planificar la ruta, mapa en mà i amb alguns tracks al mòbil; l'etapa del dia queda clara. Ens allotgem en una habitació simple on, a part de dormir, preparem el material i la intendència del trajecte, fem uns entrepans i aprofitem per sopar; la mare d'en David ens havia preparat el ja tradicional àpat a base de truita de patates i croquetes. Ens n'anem a dormir d'hora amb l'objectiu al cap.

Dies: 6-7-8 juny 2023

Distància: 57,6 km (30,3 km - 27,3 km)

Desnivell: +4.970 m (+2.964 m - +2.006 m)

Etapa 1: Tavascan – Càmping de Graus – Refugi de Certascan – Refugi de Pinet

Etapa 2: Refugi de Pinet – Pica d'estats – Baborte - Tavascan

Ens llevem ben d'hora i aparquem d'aquella manera a l'entrada de Tavascan, ens calcem les sabatilles i comencem a pujar en direcció al càmping de Graus. Un cop deixat enrere, el camí comença a enfilar-se, una pujada llarga i constant. Deixem enrere un grup de joves que acampaven fent ruta i ens plantem al coll de Certascan. Quin indret! Ens deixa amb les ganes de tirar cap al cim, però conscients del trajecte que ens queda continuem fins al refugi; allà aprofitem per descansar una mica i preguntem a les guardes per la météo: sembla que farà calor i bon temps. Emprenen de nou la marxa i salvem un parell de colls; la traça no és clara i en alguns moments dubtem i tirem pel dret. És un tram força solitari, bastant humit i amb vegetació baixa; alguns rierols i estanys ens fan el camí més agradable i aprofitem per mullar-nos les gorres amb l'aigua fresca. Deixem enrere els estanys de Romedo i sembla que ja queda poc; una pujada i aviat arribarem a Pinet, pensem, i així és, però és enganyós: un puja i baixa i veiem el refugi al fons. Decidits tirem avall; el refugi sembla que el tinguem davant, però quan el tens a 100 m i just a tocar l'esvoranc del riu no et deixa creuar. Des del mateix refugi ens fan indicacions i no donem crèdit, no queda més remei que acumular més desnivell i creuar muntanya amunt. Resignats, acumulem 100 m més de desnivell per acabar amb 30 km i +3.000 m de desnivell a la jornada. Arribem al refugi de Pinet, on trobem el grup de catalans que ens feien indicacions fa uns minuts i uns francesos que feien una classe de botànica. Recarreguem forces amb una

cerveseta i sopem allà mateix. L'atzar fa que sigui un sopar vegà; bé, doncs, no hi haurà "butí" però tindrem arròs amb verduretes i tomàquet per un tub; no sé jo si la modernor a vegades se'ns en va de les mans..., però sopem d'allò més bé i anem a dormir ben d'hora.

Passem la nit, amb calor i alguns roncs humans (allò semblava la brama del cèrvol, a la reserva de Boumort, però era Pinet), i esmorzem una mica: pa sec i melmelada en sobrets individuals. Potser seria més sostenible posar un vol i no generar tant residu, però no estem per romanços i tenim ganes d'enfilar el sostre del país. Pugem camí amunt, per una vall força rocosa i insòlita, passem algún tram nevad i ens platem dalt a la Pica d'Estats. Aquí gaudim del paisatge i d'algú que intenta fer volar un dron (m'abstindré de fer comentaris). Comencem a baixar i aprofitem per pujar al Montcalm, un 3.000 al qual molta gent no s'hi apropa i que queda a tocar de la Pica. Ens creuem amb tot tipus de gent que puja cap a la Pica i passem per la poca neu que queda; quina pena, aviat desapareixarà tota. Això ja ens ho coneixem més i avancem força àgils fins al coll de Sotllo, baixem ràpid i decidim no passar pel refugi de la Vallfarrera; girem a l'estany d'Estats en direcció a Baborte; és una vall solitària per la qual poca gent hi passa. Aquí l'espectacle és majestuós: un petit coll, l'estany de Sotllo

i un ramat de vaques i cavalls ens esperen fins al refugi de Baborte.

Sabedors que la part guapa del recorregut ja l'hem fet, seguim el camí. Ara ja tot és caminar i caminar; es fa llarg, i la baixada fins a Tavascan és feixuga i calorosa. Una colla de bascos pensen igual que nosaltres i resignats descansen en la poca ombra del camí. Quan arribem al poble, no podem evitar refrescar-nos a la font i rentar-nos cap i peus amb l'aigua fresca; han sigut 27,5 km i +2.000 m de desnivell aquesta jornada. Un cop més presentables i amb les xancletes posades, no podem evitar fer un entrepà al bar del poble i compartir les fotos i les anècdotes de la travessa. Ens coneixem de tota la vida, però cada travessa o cim ens fa més amics; la muntanya i córrer per aquests indrets fan que ens sentim vius i si ho fem plegats pren molt més valor que una fita esportiva individual. Això ho compartirem i ho recordarem tota la vida, i sempre ho tindrem en el record: una gran experiència que no oblidarem mai.

Sempre amunt! Salut i muntanya. ●

Excursió a la Pica d'Estats

Mariona Samblàs Fontàs

Tot va començar anys enrere, quan el meu germà va fer la Pica d'Estats amb el meu pare quan tenia 12 anys, l'estiu que va acabar 6è de primària. Jo també la volia fer a aquesta edat! Fa temps que hi pensava i qualsevol caminada o excursió me les prenia com un entrenament per a aquest objectiu.

El meu pare i jo vam aparcar al pàrquing de la Molinassa a les 19.45 h. Ens quedava una hora de claror per preparar el sopar i organitzar furgoneta i motxilles per a l'endemà. Quasi s'acabaven les vacances i l'oportunitat de complir el meu desig. Però teníem previst fer la Pica el dimecres 30 d'agost.

El cel era ben serè, així ens ho feia saber la claror de les estrelles. Eren les 5 del matí quan començàvem a caminar; el meu pare deia que fins que sortís el sol faríem molt camí i se'ns passaria força ràpid. I així va ser, el camí del pàrquing als llacs se'm va fer molt curt, perquè gran part el vam fer de nit.

Una mica més de 3 h ben bones fins a l'últim llac, on malgrat que ja era clar va despuntar el sol per darrere les muntanyes. Molt maco! Allà vam fer parada per menjar. També entrevèiem força neu i vam començar a dubtar si podríem arribar a dalt. La pujada al coll de Sotllo era ben blanca. Es pujava força bé fent ziga-zagues fins al final, quan en una passera on estava tot ple de neu hi havia perill de caure i també que les roques que baixaven et poguessin fer caure uns metres avall. A mi quasi me'n toca una!

Quan vam ser a dalt del coll vam veure que era molt difícil seguir. De fet, els pocs excursionistes

que vam veure pujar, van recular. El meu pare coneixia bé el camí d'haver-hi pujat diverses vegades, i em va dir que seguiríem fins a un punt on sabria veure clar si podríem seguir amunt o no. Jo em sentia molt segura i amb força, però caminar amb neu i esquivant el gel cansava una mica.

Vam poder esquivar unes passeres amb neu i gel, i vam poder seguir amunt entre neu i roques. Al final tot era pujada, molta pujada, em vaig cansar molt! Només vam trobar gent que venien de la part francesa, però ningú al cim. La boira espessa feia l'ambient una mica gèlid, però de tant en tant el sol apareixia i el vent apartava momentàniament els núvols i la boira. Per uns segons, el cel quedava serè, amb prou feines just per veure bé el cim de lluny i la pujada que ens quedava. Fins que tornava la boira i tornàvem a ajupir el cap i a fer petits passos cap amunt.

El Botall 172

Desembre 2023

A banda del desnivell final, la pujada no presentava més dificultat que les roques cobertes de gel per on havíem de grimpar. Havíem de vigilar de no patinar, tot i que a poc a poc podíem avançar bé. Ara bé, tots dos anàvem pensant com trobaríem la neu del coll del Sotllo a la baixada...

Arribats al coll final, entre el Montcalm i la Pica, ja estava molt cansada, portàvem 7 h d'excursió! Però també veia prop l'objectiu. Encara vam haver d'esforçar-nos una mica més perquè la grimpada final fins a la creu era tota coberta de gel. De fet la mateixa creu era coberta de gel! Evidentment érem tots dos sols, i malgrat la sensació de fred, una imatge molt maca. Em vaig sentir molt orgullosa quan vaig arribar a dalt. I crec que el meu pare també s'hi va sentir.

Sense gaires miraments vam començar a baixar, no podíem entretenir-nos gaire. Vam anar menjant i bevent, però era important passar el coll del Sotllo i dinar més relaxats a l'arribada als llacs. La baixada fins allà no va ser difícil, els trams de neu es baixaven bé i sempre trobàvem pedres que ens frenaven de qualsevol patinada. Un punt divertit fins i tot, si no fos perquè de tant en tant pensàvem en com trobaríem aquella passera que al matí havíem vist un pèl perillosa. Jo em continuava sentint molt segura i li deia al meu pare que no patís, que aniríem a poc a poc i que baixaríem bé.

La baixada fins al coll del Sotllo va ser força ràpida, i just començar a baixar la tartera, aquesta vegada coberta de neu, ja vam veure que no seria tan perillós com a primera hora del matí. La neu era tova i hi havia prou petjada. Ja no queien les pedres que el desglaç deixava anar sense avisar. Només calia anar a poc a poc. En veure això el meu pare i jo ens vam relaxar, i vam gaudir de la baixada. Gaudíem del cim aconseguit i del fet que havíem deixat enrere el més difícil.

El dinar al llac, ja acompanyats del sol i, per fi, d'una mica de caloretta, va ser quasi com de restaurant. Tot el paisatge per a

nosaltres, just al costat del llac de Sotllo. Va ser un moment molt maco i feliç. Només ens quedava la baixada, sempre amb la vigilància dels torrents que segueixen de costat el camí GR que ens havia de portar altra vegada a la Vall Ferrera. Contents, vam fer les quasi 3 h de baixada que ens quedaven. Però malgrat les hores que portàvem caminant, ja vèiem que arribaríem bé i essent clar a la furgoneta. Eren quasi les 7 de la tarda quan vam arribar a la furgoneta. En total 12 h, 23 km i 1.800 m de desnivell positiu.

Ens quedaven 45' amb cotxe per la pista de la Molinassa. Estàvem impacients per recuperar la cobertura i avisar la mama que tot havia anat bé, i que estava molt contenta. Penso que va patir una mica perquè en tot el dia no va saber res de nosaltres. Quan ens vam trucar a casa estaven molt contents.

El meu pare i jo estàvem molt cansats, i vam preferir quedar-nos a un hostel d'Alins per poder fer una bona dutxa, un bon sopar i dormir ben tranquils. Quan el meu germà va fer la Pica també vam estar a aquest hostel i vaig tenir molt bons records. A la pensió se'ns notava molt contents, i vam gaudir molt del merescut descans després d'haver caminat tant. Va ser una experiència una mica difícil, però molt divertida. ●

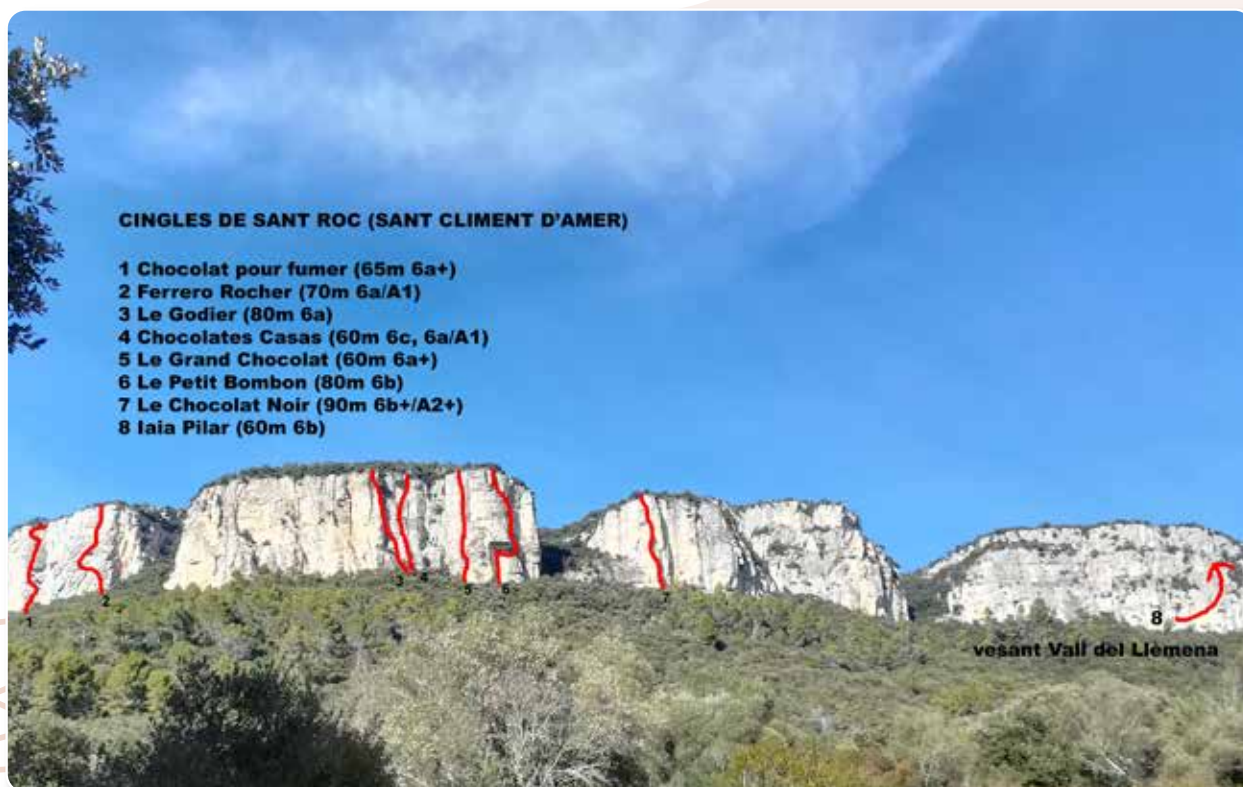

Cingles de Sant Roc (Amer) Escalades amb caràcter

Joan Bosch Lato

Incomprendiblement, la cinglera de Sant Roc ha estat una paret oblidada. No fou fins el 2013 que es van obrir les dues primeres vies al fabulós pany de paret del vessant d'Amer: "Le petit bombon" i "Le grand chocolat". No descartem alguna incursió abans d'aquestes dates a la paret, però no en tenim cap informació. La roca és un gres amb petites seccions de calcària, d'aparença mediocre i bastant trencadissa, però normalment bona al guanyar altura. Per aquest motiu, les línies van seguint fissures, xemeneies i *offwidth* i es posen a la placa de manera molt puntual. Al vessant d'Amer hi ha 7 vies, que en tinguem coneixement, i el potencial per obrir noves vies és altíssim. El més important, i a tenir en compte, és que són escalades d'aventura

i d'autoprotecció. No és cap escola d'escalada protegida amb parabolts. Sí que trobarem alguna via més equipada, però en totes les vies d'escalada faran falta un bon joc de flotants bàsicament del C1 al C4 o C5 de Camalot. Esperem que si hi ha noves obertures a la paret segueixin la tònica d'escalada d'autoprotecció. Hi ha moltes fissures que estan esperant la seva primera ascensió, però seria de mal gust cosir aquesta paret d'expansions donades les possibilitats de la roca i l'estil de totes les vies existents. Si no és ara, les generacions futures mereixen tenir un espai per a la seva imaginació i perícia vertical. Al vessant del Llèmena, en canvi, hi han 3 o 4 vies d'esperit més esportiu i més antigues; només disposem d'informació acurada d'una d'aquestes.

El Batall 172

Desembre 2023

1. Chocolat Pour Fumer (65 m 6a+/V+A1)

Primera ascensió: 2015 per Valentin Canadell i Zuts Lee. L1 10 m/IV+, L2 35 m/V+, L3 20 m/6a+(V+/A1) Via desequipada i escalada d'aventura. Material: joc complet de *friends*, tascons, claus variats ("V" mitjana "V" gran, "U", *bong* i universal), cordinos per a ponts de roca. Al darrer llarg "expo" és interessant col·locar-hi una expansió. Descens: ràpel de 55 m a la dreia, IV per accedir-hi.

2. Ferrero Rocher (70 m 6a/A0)

Primera ascensió: 26/02/2017 per Robert Fernández i Armand Ballart. L1 25 m/A1 i V+, L2 45 m/6a/A0. Via semiequipada. Material: joc complet de *friends* fins C4 o C5 i joc de tascons. Reunions en arbres. El primer llarg comença en A1 (pitó de via) per fer un flanqueig a l'esquerra protegit amb 3 espits. El darrer llarg (net) es un *offwidth* / xemeneia de gran bellesa i que es protegeix molt bé amb C4 i C5. Descens: ràpel de 25 m al collet que ens queda a la dreia.

3. Le Godier (80 m 6a/A0)

Primera ascensió: 2018 per Josep Grau i Núria Puig. L1 30 m/6a/A0, L2 25 m/V+, L3 25 m/6a/A0. Via semiequipada i clàssica de la paret. Material: joc de *friends* fins C3 i aliens. Només trobareu un parabolts a L1, R1, L2 i R2. De molt fàcil protecció i molt bonica. Ideal com a primer contacte a la paret. Escalar sense motxilla, el túnel/forat de sortida és molt estret. Descens: ràpel de 50 m per la via Xocolates Cases (fraccionable en 2 de 25 m) situat uns 50 m a la dreia.

4. Chocolates Casas (60 m 6b+/6a A1)

Primera ascensió: gener de 2021 per Josep Pigem, Pere Gelis i Joan Bosch Lato. L1 35 m/6b+(6a/A1), L2 25 m/6b+(6a/A1). Via semiequipada amb 5 parabolts a cada llarg i reunions equipades per rapelar. Material: joc de *friends* fins C3 i aliens. Maca fissura al primer llarg seguida d'una placa de calcària molt fina. Darrer llarg difícil i bastant obligat. Descens: ràpel de 50 m (fraccionable en 2 de 25 m).

Le Godier

Chocolates Casas

5. Le Grand Chocolat (60 m 6a+)

Primera ascensió: 30/09/2013 per Pep Vila i Josep Mula. L1 20 m/6a, L2 40 m/6a+. Via semiequipada, clàssica i pionera de la paret. Material: joc de *friends* fins C4 repetint les tres talles grans, C5 prescindible però útil. Primer llarg més treballós del que aparenta i el darrer es tracta d'una fissura vertical i *offwidth* a protegir d'una gran bellesa, un dels millors llargs de tota la paret. Descens: ràpel de 50 m per la via.

6. Le Petit Bombon (80 m 6b/6a A0)

Primera ascensió: març del 2013 per Laura Piferrer i Josep Mula. L1 20 m/6a, L2 35 m/6b (6aA0), L3 25 m/6a+. Via semiequipada, clàssica i pionera de la paret, molt fotogràfica i de gran bellesa. Material: joc de *friends* fins C3 o C4. Primer llarg atlètic, el segon és una espectacular travessa i entrada dins una xemeneia per accedir a un bonic diedre que es torna a convertir en xemeneia; el darrer llarg és el més obligat amb un pas d'*offwidth* difícil just abans d'entrar a la reunió. Descens: ràpel de 55 m per la via.

Le Petit Bombon

7. Chocolat Noir (75 m 6b+/6a A1)

Primera ascensió: 2018 per Josep Grau i Núria Puig. L1 30 m/6b+A1, L2 20 m/IV, L3 25 m/6a. Via semi-equipada i poc repetida. Material: joc de tòtems, C2, C3 i aliens. Descens: es pot baixar caminant pel grau de l'esquerra, entre la via i Le petit bombon.

8. Iaia Pilar (60 m 6b/6a A0)

Primera ascensió: 2005 per Gerard Tubert. L1 30 m/6a, L2 30 m/6b (6a A0). Via equipada. Aquesta via es troba situada sota l'ermita de Sant Roc a la vall del Llèmena. Hi ha 3 o 4 vies més en aquesta zona de les quals no tenim informació. L'accés és per la vall del Llèmena. L'hem inclòs perquè es tracta de la mateixa cinglera però a l'altre vessant. ●

Iaia Pilar

El Batall 172

Desembre 2023

L'emblemàtic Midi, un clàssic del Pirineu

Nil Magrinyà i Roca

El pic de Midi d'Ossau (en occità Mi-eidia d'Aussau) és un cim de 2.884 metres situat al Pirineu occità. Està molt a prop de la històrica ruta de comunicació transpirinenca del Portalet i sempre ha destacat per la seva majestuositat, ja que està alçat monolíticament, entre les muntanyes que l'envolten.

Presentada la muntanya, ara ens presentem nosaltres: som la Fann, en Diogo i en Nil, tres amics de diferents parts del món que vam coincidir en un país molt petit on es parla el català, Andorra.

Jo, en Nil, vinc de família d'alpinistes, de la qual us parlaré més endavant. La Fann i el Diogo són d'aquelles persones amb les quals te'n aniries fins a la fi del món. Fa un temps que han descobert la muntanya i els encanta. Ara més o menys deu fer mig any que els vaig parlar per primera vegada del Midi d'Ossau, una muntanya de les que podríem anomenar mítiques. Després de passar tot l'estiu sense poder quadrar els nostres calendaris per falta de vacances, arriba el moment de posar-hi data: seran els dies 15 i 16 de setembre. Per una d'aquelles casualitats de la vida, una gent d'un poblet del nord-est de Catalunya anomenat Amer havien escollit aquella mateixa data.

És el dia 14 de setembre, en Diogo i jo vivim a Valls. Estem acabant de preparar les motxilles; jo passo per casa del meu pare a "mangar-li" algun *friend*, i pugem cap al Tarter, a Andorra, a buscar la nostra amiga, la Fann.

L'endemà, emprenem camí des d'Andorra cap al Midi. Un cop arribats a prop del coll del Portalet, aparcuem i comencem a preparar les coses dins

del cotxe; hi ha un cert merder perquè resulta que està plovent bastant. Hem de pujar fins al refugi de Pombie, on passarem la nit. No hi ha més remei, a la mínima que afluixa la pluja hem de pujar. Per sort, el temps ens respecta una mica i aconseguim arribar-hi no gaire mullats. Un cop instal·lats i sopats, fem unes partides a "l'uno" amb un francès de prop de Bordeus que està fent el GR-11 i que es diu Michel. Abans d'anar a dormir repasso la ressenya per pujar al cim del Midi.

Un cop llevats i esmorzats, decidim el material que prendrem. Al final decideixo que els *friends* que vaig anar a buscar a casa el meu pare es quedaran al refugi. M'ho han aconsellat una aragonesos amb qui més endavant ens creuarem; ells abandonaran. Sortim, anem cap al coll de Pombie; allí ens troba-

...

rem amb la Dúnia, la Nonna, en Sergi, l'Abert i en Jordi. Encara no ens coneixem; per això encara falta arribar al peu de la primera xemeneia. Ells esmorzen.

Passant per allí els saludem entre algun "hola" i algun "bonjour", als quals en Jordi ens contesta: "Bon dia! Bon dia! Ja n'hi ha prou de tant de bonjour!"

Seguim pujant, ens creuem amb els aragonesos, que s'han acollonit, i arribem al peu de la paret.

La mola de roca comença amb la primera xemeneia, de II grau, per tant. L'únic pas lleugerament difícil és el final del canal, que fent una mica d'oposició a la paret de l'esquena se supera sense gaire problema, per després anar cap a la dreta per una placa on cal confiar en l'adherència. Mentre ens comencem a posar els arnesos arriben els amerencs. Un cop equipats, i amb una certa simbiosi, comencem la nostra ascensió al Midi enmig d'una boira prou densa. Un cop superada la primera xemeneia, de camí a la segona, la visibilitat és notablement reduïda, un fet que fa desorientar el qui va al capdavant del que s'ha convertit en una expedició, i comencem a pujar per un corredor que no ens porta enlloc. De fet, a mesura que anem pujant anem trobant claus, ponts de roca, cintes i tota mena d'estrís que evidencien que tothom qui havia pujat per allí havia acabat fent un ràpel. Tot i així, en Jordi fa un

flanqueig per intentar arribar a la segona xemeneia. Passem una corda i quan som tots a l'altre costat d'una pala d'herba humida no es queda més remei que muntar una reunió i baixar fent un ràpel per trobar el camí altra vegada.

Entre uns i altres ho hem aclarit la mar de bé i ja tornem a estar encarrilats, ara sí, per enfilars la segona xemeneia. Pugem en Sergi i jo de primers, perquè hi comença a haver cua i alhora estan rapelant uns que ja baixen. En Jordi a baix ha lligat a tothom en ensamble i ràpidament superem aquest pas sense major dificultat. Mentre ens anem dirigint cap al cim hi ha moments que la boira ens deixa veure el paisatge, fins ara ocult sota una cortina blanca. La satisfacció de veure't rodejat de muntanyes en un entorn tan privilegiat com és aquest només la coneix qui hi ha estat i alhora sempre és un recordatori de la fragilitat de l'esser humà envers la muntanya.

La via continua uns metres més cap amunt per un terreny més planer fins a una curta xemeneia amb un parell de ferros que no són estrictament necessaris, i un cop superada només hem de fer una diagonal ascendent cap al nord fins a arribar a l'entrada de la tercera xemeneia.

La tercera xemeneia la remuntem en una diagonal ascendent de nord a sud per terreny inicialment

El Batall 172

Desembre 2023

fàcil i amb poca inclinació, però que quan arriba a la part superior pica una mica més i requereix algunes grimpades senzilles fins que arribem a la creu. És important agafar-la com a referència, ja que a la baixada servirà de guia, i sobretot amb boira; no ens volem tornar a "enmarronar".

Un cop superada la tercera xemeneia pugem per una pedrera molt inclinada però força estable, fins a arribar a la Punta de França, una mica més al nord i lleugerament menys elevada. S'ha de dir que si no arriba a ser pel Jordi i l'Albert no sé si hauríem fet el cim de la cota més alta. Arribats al cim, no trobem res més que una gran fita; mengem alguna cosa i ens fem les fotografies, unes fotografies que pel mal temps tindran un fons blanc. Després anem a la Punta d'Espanya, més al sud i a una cota superior; ara sí que podem dir que hem fet el cim d'aquesta extraordinària muntanya.

El descens el realitzem pel mateix itinerari; desgrimpem la tercera xemeneia i a poc a poc anem baixant. A mesura que baixem augmenten les ratxes de vent i alhora es va aixecant la boira. Seguim caminant amb un teló de fons immillorable, i ara ja sí que veiem altres cims tan emblemàtics del nostre voltant com el Vignemale i el Balaitous.

Arribats a la reunió de la segona xemeneia, en Sergi i en Jordi ens munten un ràpel i un cop la Dúnia i la Nonna són a baix s'avancen per preparar el següent ja que darrere nostre hi ha un guia francès que és una mica torracollons.

Un cop rapelades les dues xemeneies que ens quedaven, ja som a baix. Pleguem les cordes i enfilem el camí cap al refugi. Aquí és on ens acomiadem, i per part meua amb un sentiment que molt possiblement tornem a coincidir amb uns amerencs de qui guardo molt bon record.

Passats uns dies després d'enviar-nos les fotografies i totes aquestes coses, en Jordi m'explica que és d'un grup de muntanya que es diu els Esquelles d'Amer i em demana si voldria col·laborar fent aquest article per a la revista *El Batall*. Doncs bé, aquí el teniu.

Jordi Magrinyà al cim del Nanga Parbat.

Integrants de l'expedició al Nanga Parbat, Jordi Magrinyà és el del mig.

Per acabar, en Jordi em va demanar si també podia parlar una mica sobre el meu pare, sobre qui és en **Jordi Magrinyà i Güell**. Si faig un currículum alpinístic -penso- necessitaré trenta planes i em deixaré coses... Per tant, us en faré algunes pinzellades per entendre de quina mena de muntanyenc estem parlant.

Quan ara tothom comença la seva "carrera" a l'Himàlaia fent un 6.000 fàcil o apuntant-se a la cua de la normal del Manaslu, mon pare i la seva colla d'amics de Valls es posen al cap d'anar al Rakaposhi en el seu primer viatge a l'Himàlaia-Karakòrum l'any 1981. I és que hi ha gent que no s'hi posa per poc, i que no entén l'alpinisme sense una idea de compromís. El viatge no acaba al cim, però les lliçons apreses són de les que marcaran el camí. Aquesta podria ser una primera aproximació al personatge del meu pare i la seva colla.

Tres anys més tard, amb el rodatge fet l'any anterior a la cara nord de l'Everest, fa la primera ascensió catalana al Nanga Parbat amb l'Òscar Cadiach. Però no content amb seguir les rutes normals d'aquells temps, l'emprenen amb la paret del Rupal. Posats a fer una paret, doncs fot-li la més alta del món. I així, amb un estil alpí immaculat, escalen la via Schell. Aquesta i la cara sud de l'Annapurna de l'Enric Lucas i en Nil Bohigas del mateix any encara resisteixen com les millors ascensions de l'alpinisme català de dificultat en muntanyes de més 8.000 metres.

Els vuitanta i els noranta són uns anys d'activitat frenètica i en què a més a més aparec jo en escena. En aquest període mon pare participa a la que serà la primera expedició catalana que va assolir l'Everest el 1985, fa la primera hivernal catalana al Cho Oyu, participa en l'expedició catalana al K2 de 1988 i intenta el Dhaulagiri, entre moltes altres coses que de ben segur se'm passen per alt.

Però sens dubte una activitat que expressa la seva visió de l'alpinisme de dificultat i aventura és l'obertura d'una via al vessant xinès del Broad Peak l'any 1992, amb cim a la punta central. La que "no compta" a les llistes dels col·leccionistes de vuitmils però que marca una fita no superada en l'alpinisme de dificultat i exploració a Catalunya.

Però amb el canvi de segle, l'himalaïsme comença un procés d'involució i de no retorn. Els vuitmils són presa de les agències comercials i els camps bases de les grans muntanyes es poblen -superpoblen- d'un personal que només busca fer-se la fotografia per penjar-la a les xarxes socials, un fet que fa que l'esgraó Hillary sembli les escales d'El Corte Inglés en un dia de rebaixes.

El meu pare, que a vegades és com un gat feréstec i que està molt lluny de tot això, decideix que aquesta etapa s'ha acabat. Diu: «Si en un campament base em trobo 500 persones, me'n sobren 498». Allà ja no hi ha alpinisme ni aventura, i la massificació és pagar un peatge massa car fins i tot per gaudir de la bellesa d'aquelles muntanyes.

Venen uns anys en què volta per tot el món: Alaska, Xile, la Patagònia, el Caucas, Yosemite, Uganda, l'Iran... Però en realitat és igual allí on sigui, perquè ell és feliç explorant cada racó de les muntanyes de Prades o obrint vies allunyades del consum i de la febre del parabolt. Clarament, ell és un clàssic!

Però si hi ha un viatge que explica la idea de la muntanya i de la vida del meu pare és aquell primer gran viatge que ara us explicaré. Ell i els seus col·legues, tan penjats com ell, planegen l'operació Kenya, el 1974. Eren una colla d'amics d'entre 18 i 23 anys quan decideixen llençar-se a una aventura de bojos, i de les que malauradament ja no se'n fan.

Jordi Magrinyà i jo aprop del refugi de Conangles.

Sortiran de Valls amb un Land Rover Santa Ana i dos cotxes més que no sé quins eren, i travessaran no se quants països de l'Àfrica amb mil i una peripècies, inclòs el desert del Sàhara de nord a sud, per arribar al Mount Kenya i escalar-lo per la ruta Standard. Tot això sense que no en tingués ni idea el meu avi (d'això me'n vaig assabentar fa poc, ho tenia ben callat el "cabró"). En resum, una colla de canalla flipada pels llibres de Jack London per la qual ningú no donava un duro. Amb tres cotxes vells. Travessant països on no entrava cap europeu si no era en missió militar... L'aventura va durar mes de tres mesos, però ho van aconseguir!

Tot i saber que l'escrit se m'ha fet llarg, podríem dir que és un resum ja que, com he dit al principi, ni amb trenta pàgines en tindria prou.

La muntanya com a motiu; l'aventura, la descoberta i el compromís com a manera d'aproximar-s'hi. Potser per això, ara, quan fa cua per repetir alguna via clàssica es troba desubicat, s'emprenya, renega i li agafen les ganes de fotre el camp a alguna paret solitària.

I acabo pel que hauria de ser el principi. El Jordi, el meu pare, és nascut a Valls, el 1951, comença a escalar amb 14 anys al costat del gran pioner de l'escalada valenciana i les comarques tarragonines, el mític Sebastià Figuerola. I és que els mestres també marquen. Des del 2009 és vocal de la Junta Directiva de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), on des del 2015 també és responsable de l'Àrea de Formació i de l'Escola Catalana d'Alta Muntanya (ECAM).

Són gairebé 60 anys d'escalades, ascensions i alpinisme del bo arreu del món. Escenaris diferents, però la mateixa motivació i l'entusiasme de sempre. Un personatge que no para quiet, qui mai et deixarà penjat. Jo el definiria com un personatge que té aquella mala llet còsmica i alhora la curiositat d'un adolescent. ●

Sortides amb treballadors i treballadores de l'empresa Hipra

Jordi Fontàs

Al llarg d'aquest any 2023 i en el marc de l'acord arribat amb l'empresa HIPRA, per tal que puguem ajudar la seva plantilla a conèixer l'entorn natural i al mateix temps fer "salut", Esquelles hem guiat diferents sortides per l'entorn.

En total el GEA Esquelles ha col·laborat aquest any 2023 en 4 sortides per l'entorn, totes amb un èxit important de participació i amb una valoració molt i molt positiva per part dels assistents. Una oportunitat única d'establir un marc de col·laboració entre una entitat pública i una empresa privada per al foment de la sostenibilitat i la salut.

La nostra col·laboració rau en fer el disseny, la planificació i el guiatge de cada sortida, sempre en horaris de tarda, a partir de les 16:45 h, i sempre amb la idea de fer rutes assequibles per a una gran majoria, d'entre 2 i 3 hores. A més, repetim les sortides en setmanes successives per facilitar a tota la plantilla que fa torns que també pugui assistir-hi una o altra setmana.

Totes les sortides acaben amb un refrigeri que HIPRA facilita.

Us volem fer un breu resum de les diverses sortides organitzades aquest any 2023:

Sortida del maig de 2023: les Fonts d'Amer

Ruta per conèixer diverses fonts del municipi. En concret vam acompanyar el personal d'HIPRA a conèixer: font dels Capellans, font del Passeig del Fang, font d'en Fàbregues, font Picant, font dels Carlins, font Pudosa, font Fresca, font Gironesa i font de la Boada.

Participació: 88 persones.

Dates: 25 i 31 de maig.

Distància: 9,3 km.

Desnivell positiu: 300 m.

Sortida del març de 2023: entorns de Santa Brígida

Ruta per conèixer els entorns de Santa Brígida. Recorregut passant per la font del Castell, la roca del Corb, Santa Brígida i la font de Can Catau.

Participació: 94 persones.

Dates: 16 i 23 de març.

Distància: 7,5 kms.

Desnivell positiu: 380 m.

Sortida d'octubre de 2023: els Tres Rocs i Rocabandera

Ruta per assolir aquests dos punts tan emblemàtics en el nostre entorn. Pujada als Tres Rocs i també a Rocabandera.

Participació: 97 persones.

Dates: 19 i 25 d'octubre.

Distància: 8 km.

Desnivell positiu: 300 m.

Sortida del setembre de 2023: Amer-Aiguaviva

En el marc de la celebració de la Setmana de la Felicitat en el Treball, HIPRA va organitzar una caminada entre Amer i Aiguaviva, amb diverses parades, sortides intermèdies a Anglès i Bescanó per als que no podien fer el recorregut total, autobusos de transport. El GEA Esquelles va col·laborar amb el guiatge d'aquesta ruta per la via del carrilet fins a Montfullà i llavors per diversos camins fins a la planta d'HIPRA Aiguaviva.

Data: 29 de setembre.

Participació total: 400 persones, sortint d'Amer, Anglès o Bescanó segons el nivell físic.

Distància: 25 km (per qui sortia d'Amer).

Des del GEA Esquelles estem molt contents d'obrir aquesta col·laboració i esperem poder continuar fent aquestes sortides per tal que el personal que treballa en una empresa tan important al nostre municipi pugui també conèixer l'entorn natural d'aquest. El 2024 seguirem amb noves sortides. ●

Complint somnis

Arnau Aranda

De ben petit ja anava a muntanya amb els pares, fent cims i muntanyes, i veient que cada cop m'agradava més aquest entorn. Estar a la muntanya sempre m'ha transmès llibertat i tranquil·litat, que és el que busco. Per això, amb 10 anys vaig decidir posar-me el primer dorsal a la cursa d'1 km del Carrer Nou (Girona). A partir d'aquí vaig anar creixent al costat dels meus ídols: Pere Rullan, Tòfol Castanyer, etc., que ara s'han convertit en els meus rivals/companys.

La cursa (*Garmic Epic Trail*) va tenir lloc a la Vall de Boí, concretament a Barruera, el dia 2 de juliol de 2023. A les 8:15 h del matí vaig començar a escalfar; en aquell moment no les tenia totes ja que les sensacions no van ser les millors. A les 9:05 h era a la línia de la sortida.

La primera pujada eren 8 km amb 1.600+. Vaig decidir posar-me al capdavant de la cursa, ja que m'afavoria el primer tram. Un cop dalt, ja començava a distanciar-me dels rivals, i m'esperava una cresta molt àeria fins a l'estació d'esquí Boi-Taüll.

Un cop aquí, ja era tot baixada fins a la meta. Va ser en aquest moment quan vaig sentir que podia guanyar la cursa. Així que vaig fer una baixada estratosfèrica fins a arribar al final. **1a posició** i retallant 5 minuts al segon corredor. L'entrada a meta va ser un somni!

Deixant de banda la Garmin Epic Trail, era el moment de centrar-me per als mundials, que van tenir lloc a Itàlia, perquè vaig ser seleccionat per la Selecció Espanyola. Des d'aquí vull donar les gràcies a tot al poble, amics i gent que m'ha fet estimar aquest esport, i per tot el suport i ànims que vaig rebre.

El Batall 172

Desembre 2023

Durant la primera setmana d'agost de 2023, vaig poder viure una de les millors experiències que m'ha pogut fer viure el córrer: assistir als **Mundials de Skyrunning** que van tenir lloc a la regió de Gran Sasso (Itàlia).

Aquests mundials constaven de dues proves: la vertical i la de línia. Les meves sensacions per debutar en aquesta cursa van ser les més òptimes fins avui. Crec que tant mentalment com físicament anava molt ben preparat i amb ganes de patir, però al mateix temps gaudir d'aquesta gran oportunitat.

Va ser per això que el dia 4/08, dia que es realitzava la vertical (3,5 km amb 1.000+), vaig poder situar-me en **2a posició** amb un temps de 37'42", a 15" del primer. És cert que quan vaig veure que el primer només m'havia tret tants pocs segons em va fer pensar que podria haver forçat un pèl més, però quan em paro a pensar no em puc queixar gens ni mica de la meva posició.

La segona prova, la de línia (23 km amb 2.100+), la vaig fer el dia 6/08. Durant tot el recorregut anava

amb bones sensacions i molt ben posicionat, i podia estar al davant amb els millors i lluitar pel podi, però a tan sols 4 km de la meta una mala petjada em va fer regirar el peu i em vaig fer un esquinç de segon grau. Tot i així vaig decidir acabar la cursa per obtenir una segona posició de la combinada i arribar a meta amb un temps de 2 h 30' i una **6a posició**. Aquesta situació em va deixar amb molt mal gust de boca, ja que com he dit abans em veia capaç de fer podi. Però cal mirar la part positiva: en la classificació de combinada (sumant el temps de la vertical més la de la línia) vaig aconseguir ser **subcampió del món de Skyrunning** (vertical+línia). O sigui un altre gran èxit i somni per a mi.

Finalment, com a resum d'aquesta magnífica experiència, m'enduc la relació amb els companys de la FEDME, sobretot els de l'habitació. També records d'uns bons menjar, amb molta pasta, i, no cal dir, molta felicitat per les meves bones posicions. I mai sabem el que ens espera en el futur... Si més endavant torno a tenir aquesta oportunitat, la tornarem a gaudir i intentarem millorar! ●

Entre el blanc i el negre

Jordi Rabionet

El mes de setembre ja ha passat i em venen a la memòria les bones activitats d'escalada d'aquest estiu amb l'Albert, en Sergi, la Nonna, en Gerard, en Nil, en Jordi i la meva filla Dúnia. Sento un cuc dins meu que s'està menjant la poma (la ment). Reflexiono sobre com han canviat el temps, les muntanyes, la prudència, les modes, la gent...

Fa uns 13 anys, en Jordi Camins va venir a fer una interessant xerrada per l'aniversari del Grup Esquelles. Recordo perfectament les seves paraules i les seves fotografies: "El glacià de l'Aneto desapareixerà", i realment ha estat així, ja no el tenim. Penso en les primeres vegades que vaig tenir el privilegi de veure'l; era un glacià blanc envoltat pels cims rocosos i amb el famós pas de Mahoma.

Aquest passat mes de juliol vam fer la ruta normal de l'Aneto pel refugi de la Renclusa. Ens vam preguntar si necessitaríem grampons i la resposta del guarda del refugi va ser que sí. No per la quantitat de neu, sinó per algunes plaques de gel negre, i també perquè el camí de pujada del Portillón i del glacià va canviar per culpa dels despreniments de roca.

Vam aprofitar l'estada al refugi per preguntar sobre un altre repte que teníem a l'estiu: arribar a l'Aneto per la vall de Coronas i per la cresta de Llosás i fer bivac dalt del cim.

La majoria dels excursionistes amb qui vam parlar ens van dir: "Cap problema, es pot fer perfectament." Nosaltres vam explicar que l'aventura la volíem fer conjuntament amb dos adolescents de 13-15 anys que ja estan acostumats a escalar. Els seus consells i optimisme ens van engrescar encara més. Així doncs, el 29 de juliol vam assolir el repte!

Vam arribar al cim de l'Aneto a 2/4 de 9 del vespre, molt cansats després de més de 12 hores d'escalada. Sopem i fem bivac. Quina gran experiència que tenim a la motxilla. Ara que ho penso en la distància, crec que la cresta de Llosas no és tan fàcil com ens van transmetre; hi ha trams molt exposats.

Al cap d'un mes ens assabentem que hi ha hagut un accident mortal i al cap de 15 dies un altre a la mateixa cresta de Llosás. En poc temps ens deixen dos escaladors experts i amb coneixements de muntanya. Aquestes notícies et fan rumiar i no et deixen indiferent. Cap muntanya és segura. Hi ha a més la coincidència de dues morts a la cresta que vam fer.

T'adones que cal informar-te, demanar consell, mirar ressenyes...; però mai res ni ningú t'assegura que tot surti bé. Ni el Sr. Youtube ni el Wikiloc tenen la vareta màgica.

Davant qualsevol repte no es pot abaixar la guàrdia ni un moment. La seguretat per damunt de tot, tant si és fàcil com difícil l'objectiu. Penso que no hem de tenir por, però sí respecte i seny. A vegades la confiança, l'experiència, el cansament o simplement la mèteo et poden jugar una mala passada.

Em sento content d'haver assolit amb èxit, patiment i també nervis els nostres reptes d'estiu; però també em sento trist de veure la necessitat de pluja i neu que no tenim, unes temperatures anormals... que fan canviar el nostre paisatge més preuat: els Pirineus. ●

El Batall 172

Desembre 2023

Batalletes d'estiu: els campaments

Anna Maria Soler i Maria Carme Casacuberta

Ara que ja som en ple hivern, tot recordant la calor que vam passar, és bo contar antigues batalletes d'estius passats. (Aquest escrit era per a *El Batall* del mes d'agost)

Ben entrats al mes de juliol, passats els anys, i mirant força enrere, ja que aquestes batalletes són de finals del segle passat, és un plaer recordar. Venen a la memòria una barreja de sentiments, d'alegria, d'agraïment, de satisfacció, i d'una certa nostàlgia...

En aquesta època de l'any, a les nostres reunions del Grup (vull recordar que ens trobàvem cada dimarts la Junta i cada dimecres la resta de companys allà al Cau), el tema principal en cada una i proposat pel "grup d'Excursions" solia ser: el Campament Social! En quin lloc el fariem, en quines dates. Sempre suposava un gran debat entre tots els assistents a la reunió. Me'n venen a la memòria uns quants: el Molí de Cogolls, la Boada d'Hostalets, Vidrà, Sant Gregori, Ulldeter, el grau d'Escales, Sant Aniol d'Aguja...

Representava una gran feina i tenir en compte una pila de detalls. El primer dilema era on; que fos un lloc adient i amb prou espai. Calia el permís del propietari, la revisió de tendes i saber quantes en farien falta, el nombre d'assistents, la intendència, les activitats que s'hi farien, les sortides, la preparació del Foc de Camp, tota una pila de reunions per tenir-ho tot ben lligat, i finalment es feia el programa.

Quan arribaven els dies assenyalats, normalment tot sortia bé, ho vivíem tots i totes intensament, sobretot les vetllades: s'acabaven amb l'hora dels adéus, contents i satisfets i fins l'any vinent!

Més endavant vingueren els Campaments d'Estiu, coorganitzats amb els companys del Bellmarí de Llagostera, i alguna vegada amb la UEC de Girona. Aquests ja implicaven més preparació, ja que es feien a mitjana o a alta muntanya. Era triar un lloc on poder fer ascensions més compromeses, calien els permisos dels ajuntaments pertinents, o, en cas que fos en un càmping, fer la reserva amb prou temps. Llista de participants, tendes, cotxes disponibles, piolets, cordes, grampons, els mapes de l'Alpina, ...

compres del menjar, distribució de les feines, dels espais, i la previsió del temps no era mai del tot fiable; en Mariano Medina sempre solia dir: "Habrà nubes y claros y chubascos dispersos." Em venen a la memòria uns quants d'aquests campaments: a Aigualluts, Boavi, Aiguamòg, Bujaruelo..., tots amb una pila d'anècdotes per recordar tota la vida.

I en aquests campaments és just tenir un dolç record per uns companys que ens van deixar fa temps, amb els quals vam conèixer uns quants; penso en en Balès, en Bahí, en Guitart, en Coll, l'Isern... Amb tots ells vam compartir grans moments inoblidables, alguns realment molt divertits, i sempre amb bona convivència i germanor.

I finalment el Campamento Nacional de Alta Montaña, aquest organitzat per alguna de les federacions espanyoles, amb muntanyencs vinguts de tot arreu de l'Estat. Vam tenir la sort de participar en dos d'aquests, el de la vall de Gistau a Tabernés, al Pirineu aragonès, i el de Vegas de Sotres, a Astúries. Aquests eren espectaculars, amb una gran infraestructura. Ens cridaven l'atenció diverses coses, com ara els programes amb una gran quantitat d'activitats, totes les di-

ferents banderes de l'Estat, les latrines, també l'economat, i el lloc d'inscripció per a la sortida de l'endemà. Allò era com una ciutat enmig de muntanyes espectaculars. I en cada lloc activitats típiques de la zona, a més de les ascensions o marxes programades.

Per exemple, a Tabernés vam tenir la baixada del Celedón per celebrar la Virgen Blanca, amb cava per a tot el campament, o a Sotres una mena de curset de com tirar la sidra dins el got sense vessar-la.

L'Anna Soler, una Juvenil llavors, descriu i recorda aquest darrer així:

"Vaig estar poc temps en el Grup Esquelles, diria que 2 o 3 anys, però en tinc molt bons records. M'esperava el cap de setmana amb molta il·lusió.

Han passat molts anys, uns 45, quan vaig fer la darrera sortida i, de fet, és la que més recordo. Va ser al Parc Nacional dels Pics d'Europa, que de tornada ens vam aturar a Sant Sebastià i a la Vall d'Ordesa, que per mi va ser una altra meravella.

Quina aventura ens esperava! Recordo que era a finals de juliol de 1979 i vam tornar a Amer el 12

El Batall 172

Desembre 2023

d'agost, tal com tinc escrit en un dels meus diaris.

Arribats a Astúries, ho recordo com si fos ara, hi havia un paisatge tan verd, i les vaques pasturant, prop de la carretera..., ben bé com si fos una postal.

Vam arribar en el lloc on se celebrava el Campamento Nacional, amb una gran gentada, sobretot nois. Vam començar a muntar les tendes i organitzar-ho tot; era espectacular, de seguida vam començar a conèixer altres excursionistes, recordo especialment uns nois asturians. Ens van ensenyar quina era la manera de beure la sidra, cosa que no sabíem: calia que el braç que agafa l'ampolla estigués estirat per sobre el cap i el braç que té el got, cap a la meitat del cos mentre aboques la sidra. El que més em va sorprendre és que mai t'havies d'acabar la sidra! El darrer glop s'havia de tirar al terra, això em va sorprendre molt.

També recordo que era l'hora d'anar a dormir i jo ja rondinava una mica, perquè el meu lloc era damunt d'unes pedres i, la veritat, molestava una mica! Però, vaja, ja dintre el sac no em costava gaire quedar-me ben adormida.

Recordo molt bé la visita a Covadonga, era un lloc especial i bonic.

De tornada, vam fer una parada al Parc Nacional d'Ordesa, un lloc màgic. Encara ho recordo com un gran moment, especialment el camí de pujada cap a Soaso, acompanyats pels diferents salts d'aigua, molta aigua! Especialment passant per les Grades, i travessant la vall fins arribar a la Cua de Cavall; allà dalt vaig tenir la sensació que si hi havia un Paradís era aquest lloc. Tenia ganes de poder veure la flor de neu o edelweiss; llàstima que ens van dir que no les podíem agafar, està prohibit perquè estan protegides. Això sí, en vam poder veure moltes, quina flor tan bonica! És especial, preciosa!

Ho guardo tot en la memòria, i espero algun dia poder-hi tornar i re- viure aquests records."

Doncs això: recordem-ho i retin- guem-ho bé en la memòria, perquè en molts d'aquests llocs avui seria impensable i totalment prohibit poder tornar a organitzar els campaments. ●

La Marxa de la sal

Narcís Junquera

Benaventurats tots vosaltres, lectors de la nova edició d'aquesta revista bianual de referència en el món de l'excursionisme amerenc. Ens retrobem en aquest espai de coneixement trivial, fútil, innecessari i sobrer. Una secció dos cops nominada a l'Oscar a la millor actriu secundària per la seva interpretació lliure i poc documentada de la història. Un espai literari en aquesta revista bianual que per la seva nul·la aportació a fer del món un lloc millor ja ha estat batejada com la "braga nàutica de les seccions de revista".

Si els càlculs del consell redactor no em fallen, quan llegiu aquestes línies estarem tots immersos en l'amnèsia col·lectiva que aporta l'esperat mes d'agost. Una amnèsia, però, que no ens ha de fer oblidar que enguany el Real Club Deportivo Espanyol de Cornellà de Llobregat ha acomplert el seu objectiu assegurant-se un merescut descens a segona divisió. Des d'aquestes línies els vull felicitar sincerament.

Deixem enrere una temporada marcada per no una, ni dues, sinó dues eleccions, amb les seves respectives campanyes electorals, entrevistes, debats, tertúlies... Tot plegat un malson, fins i tot pels que ens dediquem a la cosa. Per tant, aquesta revista seria un bon oasi d'històries refrescants enmig del bast desert de la política actual. Malauradament, degut a l'enorme impacte públic d'aquesta revista, la Junta Electoral Central ens obliga a reservar un espai en aquesta publicació per a parlar de política. Sí, a mi també em sap greu. Però la llei és la llei. Per sort, entre les moltes ximpleries que es fan en el món de la política per mirar de captar l'atenció de la gent innocent, un bon grapat d'aquestes tenen a veure amb caminar i, fins tot, amb l'excursionisme. Així que, cordeu-vos les xiruques, que anem d'excursió pels recòndits averanys de la ximpleria històrica. Per cert, ja que hi som, sempre és bonic

recordar que els germans Fontfreda de Tortellà, creadors d'aquest insigne calçat tan nostrat, decidiren batejar-les amb el nom de Chiruca en honor de la seva mare Mercè. Es veu que Chiruca és Mercè en gallec.

Qui no sabia aquesta informació, sens dubte, era el bonifaci d'en Mohandas Karamchand Gandhi (Gandhi per als amics) quan va decidir caminar 7 mesos, més de 300 km i en xancletes per a independitzar el seu país. Què? Com? Era així de fàcil tota l'estona? Sí i no. Com tot. Anem per passos.

Tot i que en alguns cercles catalans hi ha un debat sobre si era veí de Gandesa o de Gandia, en Gandhi (Mahatma per als amics) era el fill d'un polític local de l'Índia, que administrava la pobresa de la seva ciutat en nom de l'imperi britànic. Tot un detall. Els britànics sempre han sigut molt amables en la gestió del no-res. Es veu que en Mahatma (Petit Gandhi per als amics) no era gaire bon estudiant, però la seva juvenil estupidesa no era rival per als diners de casa seva, que van fer tot el possible per enviar el seu nen a estudiar lleis a la metròpoli de Londres. Allà, el petit Gandhi (senyor G per als amics), tot i no ser un Einstein, es va adonar d'una cosa: a l'Índia, tot i tenir nombrosos camps, molta mà d'obra i pluges abundants, eren pobres i passaven gana. En canvi, als barris benestants de Londres, on tot és ciment, fum, grisori, la Mary Poppins, *au-pairs* i gent que hi va de vacances una setmana i torna amb accent després d'haver-se comprat una jaqueta de segona mà a un botiga de Camden Town regentada per un portuguès anomenat Gustavo do Mininha que cultiva xampinyons al balcó del seu pis de 23 m² pel qual paga 3.000 lliures esterlines, tot-hom té menjar i diners en abundància. Així que el senyor G (Stevie per als amics) es va dir a si mateix: "John, això no pot ser. Ens hem d'independitzar i disposar del nostre destí i, sobretot, dels nostres recursos." I dit i fet.

En Mahatma es fa membre del creixent partit nacionalista indi, el Congrés Nacional Indi, o CNI. Un cop assumit el lideratge, en Gandhi encadena manifestacions i vagues de fam per tal d'obtenir una autonomia per a l'Índia anàloga a la que tenien Ca-

nadà i Austràlia, aquella colònia presidiària feta país on absolutament tot és verinós i et vol matar. Però que un "faquir prim i que va descalç" no mengi no treu la són al bonastre de Wiston Churchill -primer ministre britànic de llavors- perquè, segurament gràcies a una dieta rica en hectolitres d'alcohol variat, en Winston tenia un dormir molt profund. Així que en Gandhi ha de pensar alguna cosa trencadora, massiva.

I això fou l'anomenada Marxa de la sal. Una excursió multitudinària de més de 300 kilòmetres a peu, fins a l'oceà Índic.

Un bon dia en Gandhi es calça les sandàlies i camina xino-xano. A cada poble se li uneix gent, gent i més gent. Perquè si una cosa et fa deixar-ho tot i posar-te caminar és veure un senyor gran desnudit i seminu caminant no se sap ben bé a on. Com a mínim per comprovar de primera mà si és boig, beneït o tanoca.

La pobra gent que caminava amb ell i que ja no les tenia del tot clares un cop va començar l'excursió, encara es deurién posar les mans al cap quan comprovaren, finalment un cop arribats a l'oceà, quin era l'objectiu de l'excursió. Enmig de la gentada i l'expectació, Mahatma, conscient de la transcendència històrica del moment, s'arromanga les cortines aquelles que portava de vestir, entra a l'oceà Índic i en treu una galleda d'aigua. Un cop fet això, espera pacientment que el sol evapori l'aigua.

"Què fa? No ho veig! Algú que ho vegi que digui què està fent." "Crec que es deu voler dutxar perquè agafa una galleda d'aigua." "Que no, està fent

sal." "Sal? Però si ja tinc sal jo a casa. Per què fa sal aquest home?" "És simbòlic." "Simbòlic?! Fa 5 setmanes que camino, he abandonat la dona i els fills pensant que faríem alguna cosa, i estem fent pastetes?!" Jo crec que deuria anar més o menys així el diàleg. El tema és que el gest de Gandhi no era del tot simbòlic. Resulta que Londres i els seus administradors tenien el monopoli de la fabricació de la sal. Amb aquella galleda, i les galledes de 60.000 persones, Gandhi acabava de desafiar l'imperi britànic, trencant el monopoli de la sal. El resultat ja el sabem tots plegats: presó, repressió a punta pala, però que va acabar amb la independència de l'Índia un cop es va evidenciar que Londres no podia controlar efectivament aquella enorme península en contra de la voluntat dels indis. La independència de l'Índia va començar amb una excursió al mar. Aquest seria el titular reduccionista que ens agrada en aquesta secció.

Així ja que ho sabeu. Si aquestes vacances aneu a la platja heu de recordar dues coses: primer, que la platja de còdols de Cadaqués és horrible i que els colors de les portes no poden tapar el fet que Cadaqués és l'Osor de la Costa Brava (només s'hi pot anar per una carretereta plena de corbes i la gent que hi viu està mig tocada del bolet). I, segon, que si voleu agafar una galleda d'aigua assegureu-vos que no existeixi cap monopoli de la fabricació de sal, perquè llavors us podeu trobar en la difícil situació d'enfrontar-vos a un imperi o, pitjor encara, de tornar-vos polítics. ●

El Batall 172

Desembre 2023

Comiat d'en Raül, un bon amic

Josep Fontàs

Raül ens has deixat i al moment de saber la notícia, em venen un munt de records viscuts amb tu.

Vam començar a tenir relació fa molts anys, tu devies tenir uns 15 anys. Fou quan vas integrar-te al **Grup Esquelles**. Va ser una relació, que es va anar consolidant de mica en mica, fins a ser una gran amistat.

Pels vols dels anys 70, en el grup hi havia una activitat frenètica en què hi participava molt de jovent del poble. Les reunions eren constants i aquest fet contribuïa que estiguéssim molt units, creant uns vincles d'amistat molt sòlids amb tothom. Al principi, tu estaves més vinculat amb la teva colla, companys de la teva edat que fèieu un grupet dins del mateix Grup, però al cap de poc temps, un va anar per aquí i l'altre per allà i tu et vas anar integrant cada cop més amb tota la resta de components. Noies i nois amb un objectiu comú, practicar l'excursionisme, organitzar actes culturals en el poble i alhora defensar la llengua catalana. Fèiem una excursió al mes, portàvem un grup d'infants, organitzàvem ballades de sardanes, cursets, exposicions, acampades, algun que altre sopadic a Santa Brígida... Era tan gran la unió, que compartíem més hores amb el Grup que amb la mateixa família.

La majoria es va anar aparellant i tu, com no, també ho vas fer amb la M. Àngels, però mai vam deixar de fer activitats amb el Grup.

Vas ser president durant 14 anys, del 1983 al 1997. Des de sempre has estat una persona compromesa i peça clau pel Grup.

Hi va haver un temps que tu et vas prendre més seriosament la muntanya aconseguint fites tant importants com **La Travessa Integral als Pirineus**

En Raül i el seu fill Bernat a Santa Brígida

juntament amb en Joan Sàbat (Joan de Llagostera) que també va formar part activa en el Grup. Va ser a l'any 1979, nosaltres acabàvem de tenir la nostra primera filla, la Carolina. Va ésser una gesta molt important perquè, que en tinguéssim notícia, no sabem de ningú més que ho hagués aconseguit en aquella època. Vau anar d'Irun a Cadaqués i us va ocupar un mes sencer. Una colla vam venir a esperar-vos a Cadaqués, talment, semblava que veníeu d'una guerra, els dos estàveu molt escardalencs.

L'any 1990, els dos mateixos, més en Josep Pujol d'Amer i en Josep Carballude de Llagostera, organitzàreu l'expedició ANDES '90 assolint els pics Nevado Pisco, de 5.800m i el Nevado Huascaran, de 6.354m. L'expedició estava recolzada pel Grup Excursionista Amerenc Esquelles i El Centre Excursionista Bell-Matí de Llagostera. Nosaltres ho vam viure com una gran proesa.

Durant un temps vau dur una activitat frenètica, pujant cims de més de 3.000m.

En aquest període de temps, la M. Àngels i tu, també vau ser pares d'un vailet, en Bernat. Alguna cosa deu voler dir el nom, ja que és el patró de l'excursionistes.

El Batall 172

Desembre 2023

Deixant a banda les grans fites, l'activitat del grup anava fent el seu curs. La que ens portava més maldecaps i fèiem amb molta il·lusió eren els campaments d'estiu a l'alta muntanya, havíem de buscar el lloc, preparar tendes i el material necessari, planificar les sortides i el menjar...

Recordo un dels campaments que vam fer a Ordesa, on vam fer una sortida per anar a veure la cova de Casterets (ara està tancada per una reixa) i havíem d'arribar al refugi de Góriz, però a mig camí vam veure que no era possible arribar-hi i el vam haver d'escurçar. La solució va ser passar per les Clavetes de Cotatuero. Feia uns anys que en Pere Babot ens hi va veure passar a en Salvador i a mi, i va dir que per allà no hi passaria ni boig. Doncs bé, hi va passar ell i 13 o 14 persones més, gràcies a una corda i el coratge d'en Raül. Perquè us en feu una idea, és una paret vertical d'una caiguda espectacular amb uns ferros clavats a la paret (via ferrada) en què pots posar mans i peus, la distància és curta, però totalment aèria. En aquests moments està equipat amb cordes.

Una de les altres genialitats va ser portar una colla, també de 13 o 14 persones, amb un mínim d'experiència amb neu, a la canal del Cristall, també

amb una sola corda. Aquesta canal està a la seralada del Cadí. Tu al capdavant de la cordada i els altres amb grampons i piulet, amunt fins a dalt. Ara potser no ho faríem o ens titllarien de bojos. En aquells moments érem joves i amb un gran entusiasme. Si no hagués estat per la teva empenta no sé pas si ho haguéssim aconseguit. Tenies un do, sempre estaves disposat a ajudar a tothom.

Va venir un temps en què vas deixar de banda la muntanya. La feina, la casa i en Bernat t'omplien moltes hores i es va fer prioritari, però vam començar la restauració de l'ermita de Santa Brígida. Pel cap baix vam estar 20 anys, diumenge sí diumenge també, treballant en la restauració i tu vas ser una peça clau. Sabies fer de tot i bé! Feies d'ajudant de paleta i de fuster amb molta pulcritud. Com a lampista (el teu ofici), ens hi vas instal·lar uns interruptors escaients pel lloc, que són l'enveja de les persones que visiten l'ermita. També una bomba manual d'aigua que funciona a la perfecció. Últimament, als aplecs, també vas fer d'ajudant de cuiner amb la paella d'arròs, encara que el xef és en Joan.

Hi hauria un munt d'anècdotes per explicar de tu, però crec que ja m'he allargat un pèl massa.

Raül, has estat un gran company i amic. La gent d'Esquelles, tenim un munt de raons per no oblidar-te i et tindrem per sempre en els nostres cors. Personalment estic molt content d'haver-te conegut i haver passat tants bons moments plegats.

Nano, fins hi tot en l'últim adeu has estat valent. Has passat la malaltia com aquell que no vol la cosa, sense gaires escarafalls i amb un cert sentit d'ironia.

La teva mare estava molt orgullosa de tu i nosaltres també!

Trobarem a faltar el teu somriure...

El teu amic.

27 de novembre de 2023 ●

En Raül i el seu fill Bernat a Santa Brígida

Torneig internacional de llançament d'espardenyes

Narcís Junqueras i Miquel Sánchez

Poques són les ànimes que deambulen pels carrers de la nostra vila gentil a trenc d'alba una dia d'entre setmana. A part dels més matiners, botiguers, treballadors que enfilen cap a les respectives feines, els sempre atrafegats membres de la brigada municipal, provablement el silenci dels nostres carrers empedrats només es veu trencat per la presència d'algun gat despistat (de felins, també). Aquesta regla general, però, s'estronca si aquest dia entre setmana cau al mes d'agost i, en concret, coincideix amb els dies de la nostra festa major. Aquests dies, entre els sempre joves participants de les nits de festa del nostre poble s'ha anat formant un animat grup que, de retorn del 'ball', es congrega a la Plaça de la Vila per participar i/o assistir a l'anomenat 'Torneig internacional de llançament d'espardenyes', una juvenívola tradició que comença a comptar amb un prestigiós nombre d'adeptes. Què és i com s'hi juga? Comencem pel seu començament.

En aquest cas concret, l'origen d'aquest esport és tan senzill que va requerir d'un d'aquells moments estel·lars de la humanitat, en què la bogeria i la genialitat es manifesten en la ment d'una persona, en aquest cas de 5, per deixar petjada en la història del nostre poble. Els cinc joves en qüestió estaven d'incursió a les Famades amb l'esperança de trobar-hi la famosa Alzina de les Famades, tot i que el grup estava dividit en una imperfecta meitat sobre si l'alzina en qüestió era realment un roure, o si el roure era el de Can Puig, o viceversa. A dia d'avui encara persisteix el debat entre aquest grup d'amics i em comenten que no existeix la intenció de resoldre'l. Doncs bé, en aquella tarda, ja vesprada, dues de les cinc persones que portaven per calçat unes humils espardenyes va decidir veure's superada pels

impulsos més naturals -i potser animals- d'anar "més lluny i més enllà", "amunt i endavant". Amb aquesta premissa en ment, un dels dos amics amb espardenyes va reptar a l'altra a llançar l'espardenya (amb la cama), prat de les Famades avall, a veure qui la podia fer arribar més lluny. Immediatament, tots 5 joves van quedar abduïts en una competició que es convertí del no res en torneig, perquè es van redactar unes normes de viva veu a mesura que anaven sorgint dubtes entre els participants, afavorint les normes a qui fos més eloqüent i murri a l'hora d'inventar-se alguna norma per justificar perquè havia guanyat aquella ronda.

Aquell vespre va néixer un esport que pràcticament a l'instant, va passar dels 5 joves inicials als seus amics propers i després coneguts.

Desenvolupament del joc:

L'esport és molt senzill. Bàsicament consisteix a llançar l'espardenya des d'una línia en concret, com qui xuta una pilota de futbol de porteria a porteria. Qui guanya? Guanya qui envia l'espardenya a la distància més llunyana de la línia des d'on s'ha llançat. El més important (i el que deia de l'eloqüència i la murrieria a l'hora de redactar les normes originals) la distància recorreguda la marca la punta de l'espardenya i no el taló. Cada jugador té dues tirades, una per cada peça de calçat, i s'admet de manera consuetudinària que sempre es pugui fer el llançament amb la cama dominant, tot i que es valora favorablement que s'intenti amb la cama 'dolenta', més que res per la riota general que això implica. Les tirades no es fan seguides, sinó que s'espera a que tots els participants hagin fet el primer tir, per a poder fer el segon, normalment decisiu.

Les normes com veieu són senzilles, però sempre surten dubtes entre els jugadors perquè, com he dit, és un esport que admet i, fins i tot, fomenta la murrieria i la picaresca. Per a resoldre aquests dubtes existeix una figura imparcial -en principi- que és l'encarregat de resoldre possibles dubtes d'acord amb les normes establertes. Aquesta figura és el Mariscal de camp, l'autoritat suprema mentre es disputa la partida. El guardià les essències del joc. Dipositari de les normes originals. La seva veu és llei i no respon davant ningú més que no sigui la moral i el sentit del deure. Si cal, però, se'l pot canviar per una persona menys imparcial. Amb això no cal trencar-s'hi massa el cap.

A falta d'un premi més elaborat, el guanyador del Torneig internacional de llançament d'espardenyes és guardonat amb una ampolla de cava, com més barat millor i si és d'aquells caves que en diem de "polvus", *fetén*. A més a més, el veritable premi és la glòria eterna de proclamar-se campió durant un any d'aquest sagrat esport.

Una pregunta que us pot sorgir, també, és el perquè de la consideració d'internacional. La resposta és senzilla: quedava bé. També val a dir, que aquesta consideració ara ja està justificada, perquè al llarg de les edicions hi ha participat gent de Sant

Feliu de Pallerols, de la Celler de Ter i de Les Planes d'Hostoles, per tant estrangers. A més a més, enguany s'ha obert una porta a una nova dimensió del torneig i una possibilitat de perdurar en el temps: hi ha hagut categoria infantil.

En definitiva, que ha nascut una nova tradició popular a la vila d'Amer i tothom hi és convidat a participar. Us hi esperem de cares a la nova edició. Fins que no aconseguim un terreny federat o la construcció d'un estadi com Déu mana, el torneig es desenvolupa a la Plaça de la Vila, després del ball de festa major. S'hi pot apuntar tothom que a aquelles hores tingui les ganes i la capacitat de llançar una espardenya amb la cama a una distància prudencial. Teniu 8 mesos per anar practicant els vostres llançaments. Un consell d'un participant veterà, vigileu que no hi hagin balcons a prop d'on feu els tirs de pràctiques. Més d'una vegada s'ha patit un ensurt i la conversa amb la propietat del balcó acostuma a ser quelcom que et voldries evitar. De fet, l'única raó d'aquest article és perquè si us trobeu en aquesta situació pugueu dir: "ha llegit l'escrit del Batall sobre el Torneig Internacional de llançament d'espardenyes? Doncs miri, resulta que estava practicant i la meua espardenya..."

PD: S'accepten patrocinadors per a l'edició del 2024. ●

El Batall 172

Desembre 2023

Si voleu, podeu retallar el calendari resseguint les línies

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23/30	24	25	26	27	28	29

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29			

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

DIJ	DM	DC	DI	DV	DS	DU
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23/30	24/31	25	26	27	28	29

3-4: Aplec de Santa Brígida

9: Celebració Aniversari del Grup i Assemblea anual

12: Marxa de les Ermites

29: Ruta pels Pirineus

20: Ruta Nocturna

20: La Clàssica

17: Camí de Ronda

22: Portada del Pessebre

CALENDARI 2024
GRUP EXCURSIONISTA AMERENC ESQUELLES

Si voleu, podeu retallar el calendari resseguint les línies

